Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

26 септември 2024 година*

„Обжалване — Държавни помощи — Схема за помощи, приведена в действие от Федерална република Германия в полза на големи потребители на електроенергия — Освобождаване от мрежови такси за периода 2012—2013 г. — Решение, с което схемата за помощи се обявява за несъвместима с вътрешния пазар — Жалба за отмяна — Срок за обжалване — Допустимост — Член 107, параграф 1 ДФЕС — Понятието „държавна помощ“ — Държавни ресурси — Парафискален налог или други задължителни такси“

По съединени дела C-794/21 P и C-800/21 P

с предмет две жалби на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадени съответно на 16 и 17 декември 2021 г.,

Федерална република Германия, представлявана от J. Möller и R. Kanitz,

жалбоподатели по дело C-794/21 P,

като другите страни в производството са:

Infineon Technologies Dresden GmbH & Co. KG, установено в Дрезден (Германия),

Infineon Technologies AG, установено в Нойбиберг (Германия),

представлявани от L. Assmann и M. Peiffer, Rechtsanwälte,

жалбоподатели в първоинстанционното производство,

Европейска комисия, представлявана от K. Herrmann, C. Kovács и T. Maxian Rusche,

ответник в първоинстанционното производство,

и

Infineon Technologies AG, установено в Нойбиберг,

Infineon Technologies Dresden GmbH & Co. KG, установено в Дрезден,

представлявани от L. Assmann и M. Peiffer, Rechtsanwälte,

* Език на производството: немски.

жалбоподатели по дело C-800/21 P,

като другите страни в производството са:

Европейска комисия, представлявана от K. Herrmann, C. Kovács и T. Maxian Rusche, в качеството на представители, подпомагани от H. Heinrich, Rechtsanwalt,

ответник в първоинстанционното производство,

Федерална република Германия, представлявана от J. Möller и R. Kanitz,

встъпила страна в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: K. Jürimäe (докладчик), председател на състава, K. Lenaerts, председател на Съда, изпълняващ функцията на съдия от трети състав, N. Piçarra, N. Jääskinen и M. Gavalec, съдии,

генерален адвокат: L. Medina,

секретар: D. Dittert, началник-отдел,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 28 юни 2023 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 9 ноември 2023 г.,

постанови настоящото

Решение

1 С жалбата си по дело C-794/21 P Федерална република Германия иска отмяна на решение на Общия съд на Европейския съюз от 6 октомври 2021 г., Infineon Technologies Dresden и Infineon Technologies/Комисия (T-233/19 и T-234/19, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“, EU:T:2021:647), с което посоченият съд отхвърля жалбите на Infineon Technologies Dresden GmbH & Co. KG и на Infineon Technologies AG (наричани по-нататък заедно „дружествата Infineon“) за отмяна на Решение (ЕС) 2019/56 на Комисията от 28 май 2018 година относно схема за помощ SA.34045 (2013/c) (ex 2012/NN), приведена в действие от Германия за потребители на базова електроенергия съгласно член 19 от StromNEV (ОВ L 14, 2019 г., стр. 1, наричано по-нататък „спорното решение“).

2 С жалбата си по дело C-800/21 P дружествата Infineon искат отмяна на обжалваното съдебно решение.

3 С насрещните си жалби, подадени по всяко от делата C-792/21 P и C-793/21 P, Европейската комисия също иска отмяна на обжалваното съдебно решение.

Правна уредба

4 Съображение 39 от Регламент (ЕС) 2015/1589 на Съвета от 13 юли 2015 година за установяване на подробни правила за прилагането на член 108 [ДФЕС] (ОВ L 248, 2015 г., стр. 9) гласи:

„В интерес на прозрачността и правната сигурност е подходящо да се даде публичност на решенията на Комисията, като в същото време се отстоява принципът, съгласно който решенията по случаи с държавна помощ се адресират до съответната държава членка. Следователно е подходящо да се публикуват всички решения, които биха могли да засегнат интересите на заинтересованите страни, или изцяло, или в съкратена форма, или да се направят копия на такива решения, които да се предоставят на заинтересованите страни, когато не са били публикувани или когато не са били публикувани изцяло“.

5 Член 1, буква з) от този регламент гласи:

„За целите на настоящия регламент се прилагат следните определения:

[…]

з) „заинтересована страна“ означава всяка държава членка или всяко лице, предприятие или обединение от предприятия, чиито интереси биха могли да бъдат засегнати от предоставянето на помощ, по-специално бенефициера на помощта, конкуриращите се предприятия и търговските обединения“.

6 Член 32 от посочения регламент е озаглавен „Публикуване на решения“ и предвижда в параграф 3 следното:

„Комисията публикува в *Официален вестник на Европейския съюз* решенията, които взема съгласно член 8, параграфи 1 и 2 и член 9“.

Обстоятелствата, предхождащи спора, и спорното решение

7 Обстоятелствата по спора, както са изложени в точки 1—22 от обжалваното съдебно решение, могат да бъдат обобщени по следния начин.

По разглежданите законови и подзаконови мерки

По системата на мрежови такси преди въвеждането на спорните мерки

8 Член 21 от Energiewirtschaftsgesetz (Закон за енергетиката), изменен с Gesetz zur Neuregelung energiewirtschaftlicher Vorschriften (Закон за изменение на нормативната уредба в областта на енергетиката) от 26 юли 2011 г. (BGBl. 2011 I, стр. 1554), но преди измененията, направени с Gesetz zur Weiterentwicklung des Strommarktes (Закон за развитието на пазара на електроенергия) от 26 юли 2016 г. (BGBl. 2016 I, стр. 1786) (наричан по-нататък „EnWG 2011“), предвижда по-специално че мрежовите такси трябва да са разумни, недискриминационни, прозрачни и изчислявани въз основа на разходите за ефикасно управление на мрежата.

9 Член 24 от EnWG 2011 оправомощава германското федерално правителство да определя с подзаконов акт, подробните правила, уреждащи, от една страна, методиката за изчисляване на мрежовите такси и от друга страна, особените случаи на използване на мрежата, както и условията, при които регулаторният орган може да разрешава или забранява индивидуалните мрежови такси.

10 Член 17 от Stromnetzentgeltverordnung (Наредба за таксите за електроенергийната мрежа) от 25 юли 2005 г. (BGBl. 2005 I, стр. 2225, наричана по-нататък „Наредбата StromNEV 2005“) определя изчислителната методика, която операторите на мрежи да използват при определянето на общите такси. Става въпрос за двуетапна методика, при която най-напред се определят различните елементи на годишните разходи за всички мрежи, а след това въз основа на общите годишни разходи на мрежите се изчисляват общите такси.

11 При определянето на общите такси се държи сметка за следните два елемента, а именно „функцията на едновременност“, която отразява вероятността потреблението на електроенергия на въпросния отделен ползвател на мрежата да допринася за годишния върхов товар на съответното ниво на мрежата, и максималният размер на приходите за всеки оператор, определен от Bundesnetzagentur (Федералната мрежова агенция, Германия (наричана по-нататък „BNetzA) чрез сравнителен анализ с други мрежови оператори разходи с цел да не се допусне произтичащите от неефективни решения разходи да се компенсират с мрежовите такси.

12 Член 19, параграф 2 от Наредба StromNEV 2005 предвижда индивидуални такси за категории ползватели, чийто модел на потребление и товаров график се различава значително от този на другите ползватели (наричани по-нататък „нетипичните ползватели“). Тези такси отчитат, в съответствие с принципа, че мрежовите такси отразяват разходите за мрежата, приноса на тези нетипични ползватели за намаляването на въпросните разходи или за избягването на увеличаването им.

13 В това отношение член 19, параграф 2 от Наредба StromNEV 2005 въвежда индивидуални такси за следните две категории нетипични ползватели:

– ползватели, при които върховият товар предвидимо и значително се отклонява от едновременния годишен върхов товар на всички други ползватели на мрежата, които са присъединени към една и съща мрежа, тоест ползватели, които системно потребяват електроенергия извън часовете на върховия товар (наричани по-нататък „антицикличните потребители“), и

– ползватели с годишно потребление на електроенергия, достигащо минимум 7000 часа използване и надхвърлящо 10 гигаватчаса (наричани по-нататък „потребителите на базова електроенергия“).

14 До изменението с EnWG 2011 Наредба StromNEV 2005 предвижда, че антицикличните потребители и потребителите на базова електроенергия плащат индивидуални такси, изчислявани по изработената от BNetzA „методика на физическия път“. Тази методика отчита дължащите се на антицикличните потребители и потребителите на базова електроенергия мрежови разходи, с минимална такса, равна на 20 % от обявените общи такси (наричана по-нататък „минималната такса“), Последната гарантира заплащане за

използването на мрежата, към която са присъединени тези потребители, в случай че изчислените по методиката на физическия път индивидуални такси са по-ниски от минималната такса или дори близки до нула.

По спорните мерки

15 Съгласно член 19, параграф 2, второ и трето изречение от Наредба StromNEV 2005, изменена с EnWG 2011, считано от 1 януари 2011 г., датата, от която тази разпоредба се прилага с обратна сила, индивидуалните такси за потребителите на базова електроенергия са премахнати и заменени с пълно освобождаване от мрежови такси (наричано по-нататък „спорното освобождаване“), предоставено с разрешение на компетентния регулаторен орган, а именно BNetzA или регулаторния орган на съответната провинция. Разходите за въпросното освобождаване са в тежест на операторите на преносни или разпределителни мрежи според нивото на мрежата, към което са присъединени получателите.

16 Съгласно член 19, параграф 2, шесто и седмо изречение от Наредба StromNEV 2005, изменена с EnWG 2011, операторите на преносни мрежи са длъжни да компенсират операторите на разпределителни мрежи за загубата на приходи, произтичаща от спорното освобождаване, и да приспаднат помежду си възникналите поради това освобождаване разходи в съответствие с член 9 от Kraft-Wärme-Kopplungsgesetz (Закон за когенерация на топлинна и електрическа енергия) от 19 март 2002 г. (BGBl. 2002 I, стр. 1092), така че всеки да носи една и съща финансова тежест, пропорционална на количеството електроенергия, която доставя на присъединените към неговата мрежа крайни потребители.

17 От 2012 г. с решение на BNetzA от 14 декември 2011 г. (BK8-11-024) (наричано по-нататък „решение BNetzA от 2011 г.“) се въвежда механизъм за финансиране. Съгласно този механизъм операторите на разпределителни мрежи събират от крайните потребители или от доставчиците на електроенергия допълнителна такса (наричана по-нататък „спорната допълнителна такса“), която като сума бива прехвърляна на операторите на преносни системи, за да се компенсира загубата на приходи, предизвикана от спорното освобождаване.

18 Размерът на спорната допълнителна такса се изчислява предварително всяка година от операторите на преносни мрежи по определена от BNetzA методика. Размерът за 2012 г., първата година на функциониране на механизма, е определен пряко от BNetzA.

19 Тези разпоредби не се прилагат по отношение на свързаните със спорното освобождаване разходи за 2011 г. и следователно всеки оператор на преносна и разпределителна мрежа е трябвало да понесе загубите, свързани с освобождаването за тази година.

По системата на мрежови такси след спорните мерки

20 По време на административното производство, приключило със спорното решение, спорното освобождаване най-напред е обявено за нищожно със съдебни решения на Oberlandesgericht Düsseldorf (Висш областен съд Дюселдорф, Германия) от 8 май 2013 г. и на Bundesgerichtshof (Федерален върховен съд, Германия) от 6 октомври 2015 г. Впоследствие, считано от 1 януари 2014 г., това освобождаване е премахнато с Наредба StromNEV 2005, изменена с Verordnung zur Änderung von Verordnungen auf dem Gebiet des Energiewirtschaftsrechts (Наредба за изменение на някои наредби в областта на

енергетиката) от 14 август 2013 г. (BGBl. 2013 I, стр. 3250) (наричана по-нататък „Наредба StromNEV 2013“). С Наредба StromNEV 2013 за в бъдеще се въвеждат отново индивидуалните такси, изчислявани по методиката на физическия път, като вместо минималната такса се прилагат фиксирани такси от 10 %, 15 % и 20 % от общите такси в зависимост от потреблението на електроенергия (съответно 7000, 7500 и 8000 часа годишно използване на мрежата).

21 С Наредба StromNEV 2013 се въвежда преходен режим, който е в сила от 22 август 2013 г. и се прилага с обратно действие спрямо потребителите на базова електроенергия, които все още не са получили спорното освобождаване за 2012 г. и 2013 г. Вместо индивидуалните такси, изчислявани по методиката на физическия път и минималната такса, този режим предвижда единствено прилагането на фиксирани такси спрямо тези потребители.

По административното производство и спорното решение

22 Вследствие на редица жалби Комисията публикува на 4 май 2013 г. решението си да започне процедурата по член 108, параграф 2 ДФЕС относно схемата за помощи, основана на спорните мерки (ОВ C 128, 2013 г., стр. 43).

23 След приключване на процедурата, в хода на която Федерална република Германия и други заинтересованите страни представят становища, на 28 май 2018 г. Комисията приема спорното решение.

24 С това решение Комисията констатира, че от 1 януари 2012 г. до 31 декември 2013 г. Федерална република Германия неправомерно е предоставила държавна помощ под формата на спорното освобождаване.

25 По-конкретно Комисията заключава, че размерът на държавната помощ съответства на мрежовите разходи, причинени през 2012 г. и 2013 г. от обхванатите от освобождаването потребители на базова електроенергия, или когато тези разходи са били по-ниски от минималната такса — на последната.

26 Освен това Комисията отбелязва, че въпросната помощ е несъвместима с вътрешния пазар, тъй като не попада сред изключенията по член 107, параграфи 2 и 3 ДФЕС, а и не може да се счита за съвместима с вътрешния пазар поради друга причина.

27 Затова Комисията приема следното:

– спорното освобождаване представлява държавна помощ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС, доколкото потребителите на базова електроенергия са били освободени от плащането на мрежови такси, съответстващи на причинените от тях мрежови разходи, или когато тези мрежови разходи са възлизали на по-малко от минималната такса — от плащането на тази минимална такса,

– въпросната помощ е приведена в действие от Федерална република Германия в нарушение на член 108, параграф 3 ДФЕС и е била несъвместима с вътрешния пазар,

– индивидуалната помощ, предоставена по въпросната схема, не представлява държавна помощ, ако към момента на предоставянето ѝ е отговаряла на условията, предвидени в регламент относно помощта de minimis, приет съгласно член 2 от Регламент (ЕО)

№ 994/98 на Съвета от 7 май 1998 година по прилагането на членове [107] и [108 ДФЕС] към някои категории хоризонтална държавна помощ (ОВ L 142, 1998 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 31), и

– Федерална република Германия трябва, от една страна, да възстанови от получателите предоставената по въпросната схема за помощи несъвместима с вътрешния пазар помощ, заедно с лихвите, и от друга страна, да отмени всички дължими плащания по тази схема, считано от датата на приемане на спорното решение.

Жалбите пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

28 С жалби, подадени в секретариата на Общия съд на 9 април 2019 г., дружествата Infineon искат отмяна на спорното решение.

29 С решение на председателя на шести състав на Общия съд от 15 май 2019 г. дела T-233/19 и T-234/19 са съединени.

30 С решение на председателя на шести състав на Общия съд от 30 август 2019 г. Федерална република Германия е допусната да встъпи в подкрепа на исканията на дружества Infineon в съответствие с молбата си.

31 В подкрепа на жалбите си дружествата Infineon посочват само едно основание, а именно липса на държавна помощ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС, тъй като спорното освобождаване не било финансирано с ресурси на държавата.

32 С обжалваното съдебно решение Общият съд обявява жалбата за допустима, след което отхвърля посоченото основание и съответно отхвърля жалбата за отмяна като цяло.

Производството пред Съда и исканията на страните

33 С жалбата си по дело C-794/21 P Федерална република Германия иска от Съда:

– да отмени обжалваното съдебно решение в частта, в която жалбата за отмяна се отхвърля като неоснователна,

– да отмени спорното решение и

– да осъди Комисията да заплати съдебните разноски в производствата пред Общия съд и пред Съда.

34 Дружествата Infineon искат от Съда да уважи жалбата по дело C-794/21 P.

35 Комисията иска от Съда да отхвърли жалбата по дело C-794б21 P и да осъди Федерална република Германия да заплати съдебните разноски.

36 С жалбата си по дело C-800/21 P дружествата Infineon искат от Съда:

– да отмени обжалваното съдебно решение,

– да отмени спорното решение или, при условията на евентуалност, да върне делото за ново разглеждане от Общия съд и

– да осъди Комисията да заплати съдебните разноски в производствата пред Общия съд и пред Съда.

37 Федерална република Германия иска от Съда да уважи жалбата по дело C-800/21 P и да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

38 Комисията иска от Съда да отхвърли жалбата по дело C-800/21 P и да осъди дружествата Infineon да заплатят съдебните разноски.

39 В двете си идентични насрещни жалби по дела C-794/21 P и C-800/21 P Комисията иска от Съда:

– да отмени обжалваното съдебно решение,

– да обяви за недопустими жалбите за отмяна по съединени дела T-233/19 и T-234/19,

– по дело C-794/21 P да осъди, от една страна, Федерална република Германия да заплати съдебните разноски, направени в производството пред Съда, и от друга страна, дружествата Infineon да заплатят съдебните разноски, направени в производството пред Общия съд, и

– по дело C-800/21 P да осъди дружествата Infineon да заплатят съдебните разноски, направени в производствата пред Съда и пред Общия съд.

40 Дружествата Infineon и Федерална република Германия искат насрещните жалби да бъдат отхвърлени и Комисията да бъде осъдена да заплати съдебните разноски.

41 С решение на председателя на Съда от 18 април 2023 г. дела C-794/21 P и C-800/21 P са съединени за целите на устното производство и на съдебното решение.

По насрещните жалби

42 С насрещните си жалби Комисията оспорва допустимостта на първоинстанционната жалба, като този въпрос е предварителен спрямо въпросите по същество, повдигнати в главните жалби. Затова първо трябва да бъдат разгледани насрещните жалби (вж. в този смисъл решение от 3 декември 2020 г., Changmao Biochemical Engineering/Distillerie Bonollo и др., C-461/18 P, EU:C:2020:979, т. 43)

43 В подкрепа на насрещните си жалби Комисията посочва две основания.

По първото основание

Доводи на страните

44 По първото основание, което посочва в подкрепа на насрещните си жалби, Комисията твърди, че в точки 37—44 от обжалваното съдебно решение Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е възприел разширително тълкуване на понятието „публикуване“ по смисъла на член 263, шеста алинея ДФЕС. Така Общият съд неправилно приел, че всяко публикуване в Официален вестник отговаря на това понятие, независимо дали обуславя влизането в сила на съответния акт съгласно член 297 ДФЕС и дали се предвижда в самия Договор.

45 На първо място, тълкуването на Общия съд било в противоречие с практиката на Съда, установена с решение от 17 май 2017 г., Португалия/Комисия (C-339/16 P, EU:C:2017:384, т. 34—40), и с определения от 31 януари 2019 г., Iordăchescu/Парламент и др. (C-426/18 P, EU:C:2019:89, т. 22), и от 5 септември 2019 г., Fryč/Комисия (C-230/19 P, EU:C:2019:685, т. 15). С тази съдебна практика Съдът установил паралел между член 263, шеста алинея ДФЕС и член 297 ДФЕС, в смисъл че публикуването на съответния акт е началният момент на срока за обжалване само ако обуславя влизането в сила на този акт и се предвижда в самия Договор.

46 Този подход се потвърждавал при граматическо, контекстуално и телеологично тълкуване на член 263, шеста алинея ДФЕС.

47 Що се отнася, от една страна, до текста на тази разпоредба, Комисията изтъква, че на всички езици, с изключение на немски език, понятията „публикуване“ и „съобщаване/нотифициране“ се съдържат както в член 263, шеста алинея ДФЕС, така и в член 297 ДФЕС, което доказва наличието на паралел между тези две разпоредби

48 Що се отнася, от друга страна, до духа и целта на член 263, шеста алинея ДФЕС, определените в тази разпоредба срокове за обжалване допринасяли за постигането на целта за правна сигурност. Ако желае да обжалва даден акт, съответният правен субект по принцип следвало да направи това в срок от два месеца от датата, на която му е станало известно окончателното съдържание на този акт. За актовете с общо приложение обаче, които не посочват адресат, тази дата била датата на публикуването в Официален вестник. За актовете, които посочват адресат, тази дата била датата на съобщаването им на този адресат. Само по изключение и при условията на евентуалност, когато става въпрос за акт, който не се публикува или съобщава, узнаването би могло да е събитието, от което започва да тече срокът за обжалване. Така паралелът между член 263, шеста алинея ДФЕС и член 297 ДФЕС гарантирал, че последващото публикуване на акт в Официален вестник с информационна цел не води до удължаване на сроковете за обжалване и следователно до правна несигурност.

49 На второ място, публикуването в Официален вестник на решение на Комисията за приключване на официална процедура по разследване не можело да се приравни на „публикуване“ по смисъла на член 297, параграф 2, втора алинея ДФЕС. Съответно то не било началният момент на срока за обжалване.

50 От една страна, такова решение е адресирано до съответната държава членка и се съобщава само на нея. В съответствие с член 297, параграф 2, трета алинея ДФЕС то би влязло в сила от момента на нотифицирането му, а не на публикуването му в Официален вестник, тъй като последното е само с цел информиране на обществеността, включително получателите на помощта, от които съответната държава членка би трябвало да се възстанови тази помощ още дори преди публикуването на решението. От друга страна, въпросното решение не било публикувано на основание на Договора за функционирането на ЕС, а на основание на член 32 от Регламент 2015/1589, тълкуван в светлината на съображение 39 от същия. При това положение, за да се определи началният момент на срока за обжалване, в който предприятието получател може да оспори решението за приключване на официалната процедура по разследване, следва да се има предвид датата, на която въпросното предприятие действително е узнало за това решение. Когато липсва доказуема по-ранна дата на узнаване, за дата на действителното узнаване се приема по силата на правна фикция датата на публикуването на акта в Официален вестник.

51 На трето място, Комисията изтъква редица доводи, които според нея подкрепят тълкуването ѝ на член 263, шеста алинея ДФЕС.

52 Първо, основавайки се на систематиката на тази разпоредба, тя поддържа, че публикуването и съобщаването на даден акт са равнопоставени и че узнаването е субсидиарно спрямо първите две. Това отношение на субсидиарност било нарушено с направеното от Общия съд тълкуване, тъй като, ако публикуването по член 32 от Регламент 2015/1589 е равнозначно на публикуване по член 297, параграф 1 ДФЕС, срокът за обжалване трябвало да започне да тече, включително по отношение на съответната държава членка и въпреки съобщаването, от датата на това публикуване.

53 Второ, Комисията е на мнение, че възприетото от Общия съд тълкуване създава между предприятията, от които се възстановява дадена помощ, и техните конкурентни предприятия, които не са получили помощ, неравенство в процесуалните възможности. Докато на практика първите получавали копие от решението от съответната държава членка, вторите трябвало да изчакат публикуването на решението в Официален вестник в съответствие с член 32 от Регламент 2015/1589, така че действителните срокове за обжалване за тези предприятия били различни. Това тълкуване създавало и неравенство между Комисията и предприятията, които трябва да възстановят помощта. Всъщност Комисията разполагала с двумесечен срок, за да отговори на жалбата на предприятие получател, докато тези предприятия разполагали, поради въпросното тълкуване, с по-дълъг срок, за да подготвят жалбата си.

54 Трето, Общият съд се основал на неправилен прочит на решение от 10 март 1998 г., Германия/Съвет (C-122/95, EU:C:1998:94). Всъщност за разлика от спорното решение това, предмет на делото, по което е постановено цитираното съдебно решение, не посочвало никакъв адресат.

55 Четвърто, постановеното от Общия съд в точка 39 от обжалваното съдебно решение, а именно че субективно дружествата Infineon са можели да очакват публикуването на спорното решение в Официален вестник, било в разрез с обстоятелството, че спазването на сроковете за обжалване представлява абсолютна процесуална предпоставка.

56 Федерална република Германия и дружествата Infineon изтъкват, че твърденията по първото основание не са основателни.

Съображения на Съда

57 С първото основание, което е изтъкнала в подкрепа на насрещните си жалби, Комисията оспорва основателността на изводите на Общия съд в точки 37—44 от обжалваното съдебно решение. Според нея, противно на постановеното от Общия съд в тези точки, за дружествата Infineon срокът за подаване на жалба за отмяна на спорното решение тече не от датата на публикуването на същото в Официален вестник, а от датата, на която тези дружества действително са узнали за него.

58 В това отношение следва да се констатира, че в точки 37—44 от обжалваното съдебно решение Общият съд е отхвърлил възражението за недопустимост, което Комисията повдига, тъй като смята за просрочена подадената от дружествата Infineon жалба за отмяна на спорното решение

59 Видно от цялостния прочит на точки 37—39 от това решение, Общият съд е преценил, че срокът за обжалване в случая тече от датата на публикуването на спорното решение в Официален вестник, а именно 16 януари 2019 г., и че този срок е спазен.

60 В подкрепа на тази преценка Общият съд е припомнил в точка 38 от обжалваното съдебно решение, че като критерий за началния момент на срока за обжалване датата на узнаването за акта има субсидиарен характер спрямо датата на публикуването или на съобщаването му. Той е подчертал, че публикуването на спорното решение не е било предпоставка за влизането му в сила, но същевременно е отбелязал в точка 39 от обжалваното съдебно решение, че спорното решение е трябвало да бъде публикувано в Официален вестник в съответствие с член 32, параграф 3 от Регламент 2015/1589, така че дружествата Infineon са имали основание да очакват, че спорното решение ще бъде публикувано.

61 В това отношение следва да се припомни, че съгласно член 263, шеста алинея ДФЕС „[и]сковете, предвидени в настоящия член, трябва да бъдат заведени в срок от два месеца, считано, в зависимост от случая, от публикуването на акта, от неговото съобщаване на ищеца, или, при липса на уведомяване, от деня, в който той е узнал за него“.

62 От текста на тази разпоредба, и по-специално от изразите „в зависимост от случая“ и „при липса на уведомяване“, ясно личи, че началният момент на срока за обжалване се определя според конкретното положение и че между трите критерия за началото на този срок има йерархия.

63 Така срокът за подаване на жалба за отмяна започва да тече от публикуването на акта или от съобщаването му на жалбоподателя. В систематиката на тази разпоредба тези два главни критерия са равнопоставени, в смисъл че нито един от тях не е субсидиарен спрямо другия (вж. в този смисъл решение от 17 май 2017 г., Португалия/Комисия, C-339/16 P, EU:C:2017:384, т. 38).

64 За сметка на това, както правилно е отбелязал Общият съд в точка 38 от обжалваното съдебно решение, като критерий за началния момент на срока за обжалване датата на узнаването за акта има субсидиарен характер спрямо датата на публикуването или на съобщаването му (вж. в този смисъл решение от 10 март 1998 г., Германия/Съвет, C-122/95, EU:C:1998:94, т. 35), което впрочем понастоящем не се оспорва.

65 В случая спорното решение, с което се приключва официална процедура по разследване на държавна помощ, посочва като адресат съответната държава членка, а именно Федерална република Германия, и ѝ е било нотифицирано в съответствие с член 297, параграф 2, трета алинея ДФЕС. Съответно това решение е публикувано в Официален вестник в приложение на член 32, параграф 3 от Регламент 2015/1589.

66 В подобна хипотеза от практиката на Съда следва, че за адресата, на който се съобщава въпросният акт, а именно съответната държава членка, срокът за подаване на жалба за отмяна тече от датата на съобщаването на акта, и то дори когато същият е и публикуван в Официален вестник (вж. в този смисъл решение от 17 май 2017 г., Португалия/Комисия, C-339/16 P, EU:C:2017:384, т. 37).

67 За сметка на това от граматическото, телеологичното и контекстуалното тълкуване на член 263, шеста алинея ДФЕС във връзка с практиката на Съда следва, че за другите заинтересовани страни като дружествата Infineon срокът за подаване на жалба за отмяна тече от публикуването на акта в Официален вестник, включително когато основанието за публикуването му не е член 297, параграф 2, втора алинея ДФЕС, а разпоредба от вторичното право като член 32, параграф 3 от Регламент 2015/1589.

68 Всъщност, първо, следва да се отбележи, че текстът на член 263, шеста алинея ДФЕС говори за „публикуване“ на актовете по принцип (вж. в този смисъл решение от 26 септември 2013 г., PPG и SNF/ECHA, C-625/11 P, EU:C:2013:594, т. 31). Този текст съответно не обвързва това понятие с никакво особено условие, по-специално що се отнася до правното основание на задължението за публикуване.

69 В това отношение е вярно, както твърди Комисията, че Съдът по-специално е постановил, че понятието „публикуване“ по смисъла на член 263, шеста алинея ДФЕС се отнася до публикуване в Официален вестник, което е условие за влизането в сила на акта и е предвидено в Договора за функционирането на ЕС (вж. в този смисъл решение от 17 май 2017 г., Португалия/Комисия, C-339/16 P, EU:C:2017:384, т. 36, и определения от 31 януари 2019 г., Iordăchescu/Парламент и др., C-426/18 P, EU:C:2019:89, т. 22, и от 5 септември 2019 г., Fryč/Комисия, C-230/19 P, EU:C:2019:685, т. 15).

70 От това обаче не може — противно на застъпваното от Комисията гледище — да се заключи, че понятието „публикуване“ по смисъла на член 263, шеста алинея ДФЕС се ограничава само до тази хипотеза.

71 Всъщност цитираните в точка 69 от настоящото решение съдебни актове не могат да се тълкуват изолирано, а се вписват в практиката на Съда, в която понятието „публикуване“ по смисъла на член 263, шеста алинея ДФЕС се тълкува широко. Съответно в обхвата на това понятие, освен посочената в точка 69 хипотеза, попада и хипотезата, при която обжалваният акт се публикува в Официален вестник не поради наложено с Договора задължение, а поради постоянна практика на институциите на Европейския съюз (вж. в този смисъл решение от 10 март 1998 г., Германия/Съвет, C-122/95, EU:C:1998:94, т. 36 и 39) или разпоредба от вторичното право като член 32, параграф 3 от Регламент 2015/1589 (вж. в този смисъл определение от 25 ноември 2008 г., S.A.BA.R./Комисия, C-501/07 P, EU:C:2008:652, т. 23), и дори хипотезата на публикуване на акта на уебсайта на институция, орган, служба или агенция на Съюза, когато това е предвидено във вторичното право (вж. в този смисъл решение от 26 септември 2013 г., PPG и SNF/ECHA, C-625/11 P, EU:C:2013:594, т. 30—32).

72 Второ, що се отнася до целите на член 263, шеста алинея ДФЕС, важно е да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика сроковете за обжалване по тази разпоредба са абсолютни процесуални предпоставки и прилагането им не зависи от преценката на страните и на съда. Те са въведени, за да се гарантира правната сигурност, като не се допусне неограничена във времето възможност за оспорване на пораждащи правни последици актове на Съюза, а също и за да се предотврати всяка дискриминация или произволно третиране при правораздаването (вж. в този смисъл решения от 12 декември 1967 г., Muller-Collignon/Комисия, 4/67, EU:C:1967:51, стр. 479, и от 23 януари 1997 г., Coen, C-246/95, EU:C:1997:33, т. 21, и определения от 16 ноември 2010 г., Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert/Комисия, C-73/10 P, EU:C:2010:684, т. 52, и от 31 януари 2019 г., Iordăchescu/Парламент и др., C-426/18 P, EU:C:2019:89, т. 21).

73 От една страна обаче, що се отнася до решение като спорното, с което се приключва официална процедура по разследване на държавна помощ, е ясно, че за разлика от датата на узнаване, датата на публикуване на акта в Официален вестник може, в интерес на правната сигурност, да се установи по обективен и сигурен начин по отношение на всички заинтересовани страни, на които този акт не е бил съобщен. В това отношение е без значение, че последните са могли да узнаят за него преди публикуването му.

74 Това впрочем обяснява защо в систематиката на член 263, шеста алинея ДФЕС и в интерес на правната сигурност датата на публикуване има предимство пред датата на узнаването, която, както бе припомнено в точка 64 от настоящото решение, е субсидиарен критерий за началния момент на срока за обжалване. Съответно не може да се възприеме подходът на Комисията, която всъщност предлага да се обърне съотношението между тези два критерия по член 263, шеста алинея ДФЕС.

75 От друга страна, противно на твърденията на Комисията, възприетото в точки 67 и 71 от настоящото решение тълкуване също би могло да предотврати всяка дискриминация или произволно третиране при правораздаването и по този начин да осигури за получателите на държавната помощ и конкурентните предприятия равни процесуални възможности. Всъщност за всички тези заинтересовани страни срокът за обжалване започва да тече от една и съща дата, а именно от датата на публикуването на решението в Официален вестник. Освен това, доколкото е издала това решение и отговаря за публикуването му в Официален вестник, Комисията няма как да твърди съществуващо в неин ущърб неравенство на процесуалните възможности.

76 Трето, що се отнася до контекста, структурата на Договорите също не е в подкрепа на стриктния паралел, предложен от Комисията, между понятията „публикуване“, използвани съответно в член 263, шеста алинея и член 297, параграф 2, втора алинея ДФЕС. Всъщност в това отношение е достатъчно да се отбележи, че макар да се намират в част шеста, дял I от Договора за функционирането на ЕС, тези две разпоредби нямат един и същ предмет. Докато първата се съдържа в глава 1, посветена на институциите, и по-специално в раздел 5 от нея, отнасящ се до Съда на Европейския съюз, втората се съдържа в глава 2, посветена на правните актове на Съюза и процедурите за тяхното приемане.

77 С оглед на всички тези съображения следва да се заключи, че в точки 37—44 от обжалваното съдебно решение Общият съд правилно е приел, че за дружествата Infineon срокът за обжалване е започнал да тече от датата на публикуването на спорното решение в Официален вестник.

78 Следователно твърденията на Комисията по първото основание в подкрепа на насрещните жалби трябва да се отхвърлят като неоснователни.

По второто основание

Доводи на страните

79 По второто основание, което е изтъкнала в подкрепа на насрещните си жалби, Комисията твърди, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото в точка 42 от обжалваното съдебно решение.

80 Общият съд изопачил фактите и доказателствата, приемайки в точка 42 от обжалваното съдебно решение, че „не е доказано, че в настоящия случай [дружествата Infineon] са разполагали с „надлежна информация“ за [спорното] решение“ преди публикуването му. Всъщност с оглед на посоченото от Комисията пред Общия съд било очевидно, че дружествата Infineon са знаели за съществуването на спорното решение преди публикуването му в Официален вестник, и то най-късно на 26 септември 2018 г.

81 От своя страна Федерална република Германия изтъква, че твърденията по първото основание на насрещните жалби са неоснователни, а второто основание е без значение за разглеждането им. Дружествата Infineon смятат, че твърденията по второто основание са неоснователни.

Съображения на Съда

82 В точка 42 от обжалваното съдебно решение Общият съд е отбелязал, че „така или иначе не е доказано, че в настоящия случай [дружествата Infineon] са разполагали с „надлежна информация“ за [спорното] решение“.

83 В това отношение изразът „така или иначе“ сочи, че този мотив е изложен за изчерпателност в обжалваното съдебно решение. Съгласно постоянната съдебна практика обаче доводите, насочени срещу мотиви от решение на Общия съд, които са изложени за изчерпателност, не могат да доведат до неговата отмяна и следователно са негодни (решение 21 декември 2023 г., United Parcel Service/Комисия, C-297/22 P, EU:C:2023:1027, т. 55 и цитираната съдебна практика).

84 Следователно твърденията по второто основание, изтъкнато в подкрепа на насрещните жалби, трябва да се отхвърлят като неоснователни.

85 С оглед на това насрещните жалби трябва да се отхвърлят изцяло.

По главните жалби

86 В подкрепа на жалбата си по дело C-794/21 P Федерална република Германия, подкрепена от дружествата Infineon, изтъква само едно основание, а именно нарушение на член 107, параграф 1 ДФЕС.

87 В подкрепа на жалбата си по дело C-800/21 P дружествата Infineon изтъкват две основания, първото от които е нарушение на член 107, параграф 1 ДФЕС, а второто — изопачаване на националното право и на фактите. Федерална република Германия поддържа първото основание, изтъкнато от дружествата Infineon.

По единственото основание по дело C-794/21 P и по първото основание по дело C-800/21 P

88 С единственото основание по дело C-794/21 P и с първото основание по дело C-800/21 P съответно Федерална република Германия и дружествата Infineon упрекват Общия съд, че е нарушил член 107, параграф 1 ДФЕС, тъй като неправилно е приел, че спорното освобождаване представлява помощ, предоставена чрез „ресурси на държава[та]“ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС.

89 Единственото основание, изтъкнато от Федерална република Германия, се състои от три части, първата от които се отнася до правния критерий, който позволява да се прецени дали е налице мярка, предоставена чрез „ресурси на държава[та]“, втората, до наличието на задължителна такса, а третата — до държавния контрол.

90 В първото основание на дружествата Infineon могат да се разграничат четири оплаквания, първите три от които се отнасят по същество до споменатия в предходната точка от настоящото решение правен критерий, а четвъртото — до наличието на задължителна такса.

По правния критерий, позволяващ да се прецени дали е налице мярка, предоставена чрез „ресурси държава[та]“

– *Доводи на страните*

91 Федерална република Германия, с първата част от единственото си основание, и дружествата Infineon, с първите три оплаквания от първото си основание, по същество упрекват Общия съд, че е приложил погрешен правен критерий при преценката дали въпросните ресурси са държавни по своя характер.

92 На първо място, в писмените си становища пред Съда Федерална република Германия оспорва точки 63—66 и 77 от обжалваното съдебно решение със съображението, че Общият съд неправилно е приел, че за да се определи дали ресурсите са държавни или не, наличието на задължително плащане в тежест на крайните потребители или клиенти и държавният контрол върху средствата или върху управителите на тези средства са два признака, които „са алтернативни“, поради което е достатъчно да провери дали спорната допълнителна такса е задължително плащане, приравнимо на парафискален налог. Напротив, ставало въпрос за кумулативни критерии, видно по-специално от съдебната практика, установена например с решения от 17 юли 2008 г., Essent Netwerk Noord и др. (C-206/06, EU:C:2008:413, т. 66, 69, 70, 72 и 75), от 28 март 2019 г., Германия/Комисия (C-405/16 P, EU:C:2019:268, т. 72), от 15 май 2019 г., Achema и др. (C-706/17, EU:C:2019:407)у и от 16 септември 2021 г., FVE Holýšov I и др./Комисия (C-850/19 P, EU:C:2021:740).

93 Освен това според Федерална република Германия въпросното тълкуване на Общия съд, основано на алтернативни критерии, било в противоречие с точки 98—110 от обжалваното съдебно решение, в които Общият съд преценил дали е налице държавен контрол, при все че вече бил заключил, че е налице задължително плащане.

94 На второ място, според Федерална република Германия този подход на Общия съд не се потвърждавал и от членове 30 и 110 ДФЕС, които се отнасяли главно до премахването и забраната на протекционистките мерки.

95 На трето място, Федерална република Германия поддържа, че е неправилно от правна гледна точка тълкуването на член 107, параграф 1 ДФЕС, според което следва да се презумира, че всяка такса е с държавен произход, независимо от преследваните с тази разпоредба цели. Това тълкуване би довело до последица, която не е предвидена в Договорите, а именно всяка регулация на пазарните цени да означава използване на държавни ресурси и съответно да подлежи на съобщаване в съответствие с член 108 ДФЕС. Такава регулация обаче попадала в приложното поле на свободното движение на стоки, а не на правилата относно държавните помощи.

96 От своя страна дружествата Infineon упрекват Общия съд, че в точка 63 от обжалваното съдебно решение неправилно е приел два основни критерия за установяване, че ресурсите са на държавата, а именно наличие, от една страна, на задължително плащане в тежест на крайните потребители или клиенти и от друга страна, на държавен контрол върху управлението на системата.

97 В подкрепа на това твърдение тези дружества подчертават, на първо място, че съгласно постоянната съдебна практика само помощ, чието финансиране „струва пари на държавата“, представлява помощ, предоставена чрез „ресурсите на държава[та]“, по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС. Следователно не било достатъчно дадена държавна мярка да налага задължително използване на частни ресурси.

98 На второ място, посочените дружества изтъкват, че релевантният критерий за разграничаване на държавните ресурси от частните ресурси се състои в наличието на достатъчно пряка връзка с държавния бюджет. При липсата на такава връзка задължителното преразпределяне на частни ресурси, наложено с държавни мерки, не трябвало да попада в обхвата на понятието „ресурси на държава[та]“.

99 На трето място, наличието на тази връзка трябвало да се установи за всеки отделен случай в светлината на практиката на Съда, която Общият съд не бил взел предвид. Съгласно тази съдебна практика такава връзка имало в случаите, когато държавата използвала властническите си правомощия за събиране на задължително плащане, например когато определяла пряко със закон размера на плащането, задължените лица или административните санкции при неизпълнение. Наличие на връзка можело да се установи и когато надвнесената сума трябва да се внесе в държавния бюджет, когато държавата предоставя държавна гаранция или когато управляващото средствата дружество е собственост на държавата. Обратно, достатъчно пряка връзка между задължителното плащане и държавния бюджет липсвала, когато държавата не се отказва от ресурси на каквото и да било основание или когато задължителните налози запазват частноправния си характер на всеки един от етапите. Противно на това, което Общият съд приел в

точка 77 от обжалваното съдебно решение, въведената със закон задължителна схема не била достатъчна, за да се заключи, че са налице „ресурси на държава[та] по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС.

100 Комисията счита, че първата част от единственото изтъкнато от Федерална република Германия основание сама по себе си е неотносима. Тя твърди, че с първите три оплаквания от първото основание дружествата Infineon само излагат тълкуването си, впрочем погрешно, на практиката на Съда, и трябвало да бъдат разгледани заедно с четвъртото оплакване от това основание.

– *Съображения на Съда*

101 Федерална република Германия и дружествата Infineon по същество твърдят, че Общият съд е приложил погрешен правен критерий, за да определи дали сумите от спорната допълнителна такса имат за източник „ресурси на държава[та]“ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС.

102 Съгласно постоянната съдебна практика квалифицирането на мярка като „държавна помощ“ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС предполага да са изпълнени четири условия, а именно: да е налице намеса на държавата или „чрез ресурси на държава[та]“, тази намеса да е в състояние да засегне търговията между държавите членки, намесата да предоставя избирателно предимство на своя получател и да нарушава или да заплашва да наруши конкуренцията (решение от 12 януари 2023 г., DOBELES HES, C-702/20 и C-17/21, EU:C:2023:1, т. 31 и цитираната съдебна практика).

103 Що се отнася до първото от тези условия, от постоянната съдебна практика следва, че дадена мярка може да бъде квалифицирана като намеса на държавата или като помощ, предоставена „чрез ресурси на държава[та]“, ако, от една страна, мярката е предоставена пряко или непряко чрез тези ресурси, и от друга страна, отговорността за мярката се носи от държава членка (решение от 12 януари 2023 г., DOBELES HES, C-702/20 и C-17/21, EU:C:2023:1, т. 32 и цитираната съдебна практика).

104 Що се отнася по-конкретно до условието предимството да е предоставено „чрез ресурси на държава[та]“, в практиката си Съдът е извел два критерия, по които да се установи, че средства, чрез които съгласно националното законодателство се предоставя тарифно предимство, представляват „ресурси на държава[та]“ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС (вж. в този смисъл решение от 12 януари 2023 г., DOBELES HES, C-702/20 и C-17/21, EU:C:2023:1, т. 34, 38, 39 и 42).

105 Така, на първо място, средствата, събирани чрез данъци, такси или други задължителни плащания по силата на националното законодателство и управлявани и разпределяни в съответствие с това законодателство, представляват „ресурси на държава[та]“ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС (решение от 12 януари 2023 г., DOBELES HES, C-702/20 и C-17/21, EU:C:2023:1, т. 38).

106 Съгласно практиката на Съда, уточняваща този критерий, сумите, произтичащи от ценовата надбавка, наложена от държавата на купувачите на електроенергия, са сходни на такса върху електроенергията и произхождат от „ресурси на държава[та]“ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС. За да се считат за такива, средствата трябва да произтичат от въведени от законодателството на съответната държава членка задължителни облагания и

да се управляват и разпределят в съответствие с това законодателство, без значение дали механизмът на финансиране попада strictu sensu в категорията на установените в националното право фискални плащания. За сметка на това не е достатъчно мрежовите оператори да прехвърлят в продажната цена на електроенергията на крайните си клиенти допълнителните разходи, породени от задължението им да изкупуват произведената от възобновяеми енергийни източници електроенергия по определените в закона тарифи, ако тази компенсация произтича само от практика, а не от законово задължение. Всъщност в такъв случай плащането не би могло да се счита за задължително (вж. в този смисъл решение от 12 януари 2023 г., DOBELES HES, C-702/20 и C-17/21, EU:C:2023:1, т. 34—37 и цитираната съдебна практика).

107 На второ място, фактът, че сумите остават непрекъснато под публичен контрол и следователно на разположение на компетентните национални органи, е достатъчен, за да бъдат квалифицирани като „ресурси на държава[та]“ по смисъла на тази разпоредба (решение от 12 януари 2023 г., DOBELES HES, C-702/20 и C-17/21, EU:C:2023:1, т. 39 и цитираната съдебна практика).

108 Критериите, споменати в точки 105 и 107 от настоящото решение, са алтернативни критерии, позволяващи да се установи, че дадена помощ е предоставена чрез „ресурси на държава[та]“ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС (вж. в този смисъл решение от 12 януари 2023 г., DOBELES HES, C-702/20 и C-17/21, EU:C:2023:1, т. 42), както в съдебното заседание за изслушване на устните състезания Федерална република Германия признава в отговор на въпрос на Съда по повод на обхвата на решение от 12 януари 2023 г., DOBELES HES (C-702/20 и C-17/21, EU:C:2023:1).

109 От това следва, първо, че Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като в точки 63—66 и 77 от обжалваното съдебно решение е преценил, че държавният характер на ресурсите, по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС, може да се установи чрез две алтернативни условия, свързани, едното, с наличието на задължително плащане в тежест на крайните потребители или клиенти, а другото — с държавния контрол върху управлението на системата, и по-специално върху средствата или върху управителите на тези средства. Предвид отговорите, дадени от Федерална република Германия в съдебното заседание за изслушване на устните състезания, всички доводи, с които се оспорва тази преценка, трябва да бъдат отхвърлени.

110 Освен това, доколкото дружествата Infineon по същество твърдят, че Общият съд е трябвало да приложи критерий за наличието на достатъчно пряка връзка между държавния бюджет и спорната допълнителна такса, налага се изводът, че в съответствие с практиката на Съда, изложена в точки 105—107 от настоящото решение, нито една от възприетите с основание от Общия съд алтернативи не посочва такъв критерий. В хода на настоящото производство по обжалване тези дружества оспорват само наличието на задължително плащане по смисъла на съдебната практика, посочена в точка 105 от обжалваното съдебно решение, преценявана с оглед на изложените в точка 106 от настоящото решение обстоятелства. Те са определени в практиката на Съда, цитирана в точки 55—62 от обжалваното съдебно решение и обобщени в точки 34—37 от решение от 12 януари 2023 г., DOBELES HES (C-702/20 и C-17/21, EU:C:2023:1), без това да се оспорва конкретно в рамките на разглежданите жалби. Дружествата Infineon обаче не доказват, нито дори твърдят, че Общият съд не е взел надлежно предвид тези обстоятелства. Във всички случаи е важно да се добави, че както следва от точки 77 и 78 от обжалваното

съдебно решение, въз основа на тази съдебна практика Общият съд действително се е опитал да провери дали спорната допълнителна такса е наложена от държавата и изцяло прехвърлена чрез законово задължение върху крайните длъжници.

111 Второ, противно на твърдяното от Федерална република Германия, Общият съд не може да бъде упрекнат, че в точки 98—112 от обжалваното съдебно решение е сметнал за целесъобразно да провери наличието на държавен контрол върху събираните от спорната допълнителна такса средства или върху мрежовите оператори, след като в точка 97 от това решение е констатирал наличието на парафискален налог или задължително плащане, предполагащо използването на ресурси на държавата.

112 Вярно е, че Общият съд е могъл да си спести тази проверка за наличие на държавен контрол предвид факта, че двата критерия, които е разгледал, са алтернативни. Няма пречка обаче, по-специално с оглед на доброто правораздаване, Общият съд да продължи анализа си със съображения за изчерпателност, каквито в случая са съображенията относно наличието на държавен контрол, така както Съдът е направил в точка 41 от решение от 12 януари 2023 г., DOBELES HES (C-702/20 и C-17/21, EU:C:2023:1).

113 Трето, доколкото Федерална република Германия твърди, че би било в противоречие с целите на член 107, параграф 1 ДФЕС да се презумира, че всеки данък или такса е с държавен произход, доводът ѝ се основава на погрешна изходна постановка и неправилно тълкуване на обжалваното съдебно решение.

114 Всъщност, от една страна, както следва от точка 105 от настоящото решение, не средствата, събирани чрез каквато и да е такса, а само тези, които се събират чрез задължителна такса, предвидена в националното законодателство, управлявана и разпределяна в съответствие с това законодателство, могат да представляват „ресурси на държава[та]“ по смисъла на тази разпоредба. От друга страна, както следва от точка 110 от обжалваното съдебно решение, Общият съд се е постарал именно да провери дали спорната допълнителна такса е била наложена от държавата и чрез законово задължение изцяло прехвърлена в тежест на крайните ѝ длъжници.

115 Четвърто, що се отнася до доводите, развити от Федерална република Германия във връзка с членове 30 и 110 ДФЕС, следва да се констатира, че в точка 86 от обжалваното съдебно решение, в съображение, изложено за изчерпателност с израза „[о]свен това“, Общият съд е взел предвид съдебната практика по тези разпоредби. От тази съдебна практика той е направил извода, че качеството на длъжник няма голямо значение, щом таксата се отнася до стоката или до необходима във връзка със стоката дейност. Добавя, че решаващ е фактът, че събиращите налога субекти не просто имат задължение за изкупуване със свои собствени финансови средства, а са упълномощени от държавата да управляват държавен ресурс.

116 Щом като в тази точка е изложено съображение за изчерпателност, доводът срещу нея е неотносим.

117 При всички положения следва да се приеме, че Общият съд се е позовал на съдебната практика по членове 30 и 110 ДФЕС не за да прецени спорната допълнителна такса през призмата на тези разпоредби, а за да подкрепи анализа си на тази допълнителна такса от

гледна точка на член 107, параграф 1 ДФЕС. Затова Общият съд не може да бъде упрекнат, че е смесил отделните правни режими, произтичащи съответно от първите две и от третата от тези разпоредби на Договора за функционирането на ЕС.

118 От изложените съображения следва, че твърденията по първата част на единственото изтъкнато от Федерална република Германия основание трябва да се отхвърлят като отчасти неотносими и отчасти неоснователни.

По наличието на задължителна такса

– *Доводи на страните*

119 Федерална република Германия, с втората част от единственото си основание, и дружествата Infineon, с четвъртото оплакване по първото си основание, по същество твърдят, че в точки 78—97 от обжалваното съдебно решение Общият съд е приложил неправилно член 107, параграф 1 ДФЕС, квалифицирайки спорната допълнителна такса като парафискален налог или задължително плащане, предполагащо използване на „ресурси на държава[та]“ по смисъла на тази разпоредба.

120 По подобен начин Федерална република Германия твърди, от една страна, че по-специално в точки 78, 83, 84 и 86 от обжалваното съдебно решение Общият съд неправилно е приел, че правоотношението между доставчика на електроенергия и крайния потребител на електроенергия не е определящо, за да се направи извод за наличието на задължително плащане, основавайки се на погрешното съображение, че спорната допълнителна такса не се плаща за потреблението на електроенергия, а за използването на мрежата. От друга страна, в точки 85 и 87—90 от това решение Общият съд неправилно се позовал, без да изложи каквито и да било мотиви, на задължението за събиране и неправилно извел от него предвидено в националния закон задължение за плащане на спорната допълнителна такса. При липсата на законово задължение за плащане на тази допълнителна такса събирането ѝ можело да се осъществи само по правилата на гражданското право. Съжденията на Общия съд, за да стигне до тази констатация и до този извод, били в противоречие с практиката на Съда.

121 Дружествата Infineon считат, че Общият съд неправилно е приел спорната допълнителна такса за представляваща ресурси на държавата въпреки липсата на достатъчно пряка връзка между тази такса и държавния бюджет и въпреки следователно частноправния ѝ характер.

122 Така, първо, не съществувал никакво задължително плащане, наложено с акт на публична власт, и никакво законово задължение за плащане от длъжника на спорната допълнителна такса. До 2012 г. операторите на мрежи не били длъжни, а само имали право да събират тази допълнителна такса. Считано от посочената година, събирането на допълнителната такса било уредено само в решение BNetzA от 2011 г., което не създавало законово задължение за плащане. С това решение държавата само непряко се намесвала в гражданскоправните отношения между системните оператори и ползвателите на мрежата. Освен това, тъй като не били адресати на посоченото решение, потребителите не били обвързани от него. Освен това те не можели да се приравнят на крайни потребители на електроенергия. Така спорната допълнителна такса, събирана на междинен етап, не

представлявала задължително плащане за крайния потребител на електроенергия. В точка 84 от обжалваното съдебно решение Общият съд не взел предвид значението на прехвърлянето на тази допълнителна такса върху крайния потребител.

123 Второ, в точка 75 от обжалваното съдебно решение Общият съд неправилно заключил, че невалидността на решение BNetzA от 2011 г. не е определяща, след като то в действителност било приложено. Последното не било основано на германското право и въобще не било влязло в действие, имайки предвид че Bundesgerichtshof (Федерален върховен съд) го отменил с обратно действие, считано от датата на приемането му. Само валидни държавни мерки обаче позволявали да се установи връзка с държавния бюджет. Такава връзка не можела да се установи само въз основа на последиците от решение BNetzA от 2011 г. Впрочем Общият съд неправилно приел, че дружествата Infineon изложили довода си, свързан с нищожността на решение BNetzA от 2011 г., късно — едва в отговора си на отправените им от Общия съд въпроси.

124 Трето, размерът на спорната допълнителна такса не бил наложен от държавата, а трябвало да бъде изчислен от частните мрежови оператори на собствен риск. Както Общият съд констатирал в точка 95 от обжалваното съдебно решение, Комисията признала, че загубите от несъбираемите вземания в случай на несъстоятелност се понасят от мрежовия оператор. Общият съд обаче допуснал грешка при прилагане на правото, като приел, че този аспект не е от съществено значение, за да се определи дали са използвани ресурси на държавата.

125 Четвърто, спорната допълнителна такса на всеки етап произтичала от частноправни отношения. Системните оператори я събирали въз основа на договора за използване на мрежата, който произтичал от частноправни отношения. В случай на неплащане на допълнителната такса не била предвидена никаква административна санкция. Държавата не предоставяла никаква държавна гаранция в случай на неплащане или ако събраните средства не са достатъчни, за да покрият освобождаванията от мрежови такси. Държавата не разполагала с правомощие да се разпорежда пряко или непряко със събраните суми, а се задоволявала да следи за правилното използване на посочената допълнителна такса.

126 Комисията счита, че изложените от Федерална република Германия доводи почиват на неправилен прочит на обжалваното съдебно решение и на практиката на Съда и че във всички случаи са неотносими. Според Комисията четвъртото оплакване от първото основание на дружествата Infineon е отчасти неотносимо и във всички случаи неоснователно.

– *Съображения на Съда*

127 Най-напред следва да се констатира, че четвъртото оплакване от първото основание на дружествата Infineon е неотносимо. Всъщност с това оплакване тези дружества оспорват по същество съображенията на Общия съд за наличието на данък, такса или друго задължително плащане по смисъла на съдебната практика, цитирана в точка 105 от настоящото решение. Тези дружества обаче по никакъв начин не оспорват съображенията на Общия съд относно наличието на държавен контрол по смисъла на цитираната в точка 107 от настоящото решение съдебна практика в хода на производството по обжалване по дело C-800/21 P. Предвид установената в точка 108 от настоящото решение алтернативност на двата критерия обаче наличието на държавен контрол само по себе си е достатъчно, за да обоснове извода, че спорната допълнителна такса предполага използването на ресурси на държавата по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС.

128 Имайки предвид това, в писмения си отговор по дело C-794/21 P дружествата Infineon по същество повтарят доводите си за четвъртото оплакване от първото основание на жалбата си по дело C-800/21 P. По дело C-794/21 P обаче втората част от единственото изтъкнато от Федерална република Германия основание, отнасящо се до наличието на данък, такса или друго задължително плащане, не може да бъде отхвърлена като неотносима, тъй като с третата част от това основание се оспорва и преценката относно наличието на държавен контрол. При тези обстоятелства изложените от дружествата Infineon по дело C-794/21 P доводи следва да бъдат взети предвид.

129 Главно от цитираната в точка 105 от настоящото решение съдебна практика следва, че средствата, които са събират чрез данък, такса или друго задължително плащане по силата на националното законодателство и които се управляват и разпределят в съответствие с това законодателство, представляват „ресурси на държава[та]“ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС.

130 В случая, след като в точки 78—96 от обжалваното съдебно решение е разгледал спорната допълнителна такса, в точка 97 от това решение Общият съд е стигнал до извода, че тази допълнителна такса предполага използването на ресурси на държавата. В подкрепа на този извод той е отбелязал, че решение BNetzA от 2011 г. задължава операторите на разпределителни мрежи да събират спорната допълнителна такса от ползвателите на мрежата и да прехвърлят съответните постъпления на операторите на преносни мрежи. Преценил е също така, че механизмът на тази допълнителна такса осигурява на мрежовите оператори пълна компенсация за загубата на приходи, която търпят поради спорното освобождаване, тъй като размерът на въпросната такса е съобразен с финансовите нужди, породени от това освобождаване. Общият съд е подчертал още, че този размер е изчислен по методика, определена в решение BNetzA от 2011 г., с уточнението, че за 2012 г. с това решение е определен първоначалният размер на същата допълнителна такса.

131 Федерална република Германия и дружествата Infineon оспорват тези изводи с четири групи доводи.

132 На първо място, следва да се разгледа доводът, с който дружествата Infineon твърдят, че Общият съд е извел задължението за събиране на спорната допълнителна такса от решение BNetzA от 2011 г., въпреки че това решение е било обявено за нищожно от германските съдилища.

133 В това отношение, първо, в точка 75 от обжалваното съдебно решение Общият съд установява, че доводът за липсата на действие на решение BNetzA от 2011 г. е късно изложен пред него.

134 Тази констатация не е опорочена от грешка при прилагане на правото.

135 Всъщност безспорно дружествата Infineon излагат този довод пред Общия съд едва на етапа на отговора си на поставените им от този съд въпроси. Освен това посочените доводи не могат да се разглеждат като разгръщане на единственото основание на първоинстанционната жалба, с което се твърди липса на „държавна помощ“ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС, тъй като това основание само по себе си не поставя под въпрос действието на решение BNetzA от 2011 г., а оспорва направените въз основа на това

решение преценки на Комисията. Следователно Общият съд правилно е приложил разпоредбите на член 84, параграф 1 от процедурния си правилник, като е приел, че споменатите доводи са недопустими поради късното им представяне.

136 Второ, при всички положения следва да се отбележи, че доводите, посочени в точка 132 от настоящото решение, не могат да бъдат уважени.

137 Всъщност нито евентуалната незаконосъобразност на дадена схема за помощи, по-специално от гледна точка на националното право, нито нейната отмяна отнемат характера на „държавна помощ“, щом като въпреки незаконосъобразността или отмяната ѝ такава схема на практика е породила последици (вж. в този смисъл решения от 3 март 2005 г., Heiser, C-172/03, EU:C:2005:130, т. 38, и от 21 декември 2016 г., Комисия/Aer Lingus и Ryanair Designated Activity, C-164/15 P и C-165/15 P, EU:C:2016:990, т. 69), както Общият съд по същество правилно е приел в точка 75 от обжалваното съдебно решение. Освен това, както Общият съд също правилно е отбелязал, ефикасността на разпоредбите в областта на държавните помощи би намаляла значително, ако, за да се изключи приложението им, беше достатъчно дадена мярка за помощ, която на практика е приложена, впоследствие да е била обявена за нищожна ab initio. Съответно в това отношение е без значение, че евентуалната отмяна на схемата за помощи има обратно действие, щом като за известен период схемата действително е била прилагана на практика (вж. по аналогия решение от 6 ноември 2012 г., Комисия/Унгария, C-286/12, EU:C:2012:687, т. 44 и 45).

138 На второ място, Федерална република Германия и дружествата Infineon твърдят, че Общият съд неправилно е констатирал наличието на задължение за плащане на спорната допълнителна такса в тежест на крайните потребители, към които освен това погрешно били отнесени и ползвателите на мрежата.

139 Първо, що се отнася до идентифицирането на крайните длъжници на спорната допълнителна такса, в точка 83 от обжалваното съдебно решение Общият съд е преценил, че тази допълнителна такса касае само правоотношението между мрежовите оператори и ползвателите на мрежата, тъй като се събира в резултат не от потреблението на електроенергия, а от използването на мрежата. Въз основа на това в точка 84 от същото решение той е стигнал до извода, че въпросът дали доставчиците на електроенергия са били на свой ред задължени да прехвърлят въпросната допълнителна такса в тежест на крайните потребители на електроенергия, е без значение. Всъщност според него крайните длъжници на допълнителната такса са били ползвателите на мрежата, тоест самите доставчици, както и крайните потребители, пряко присъединени към мрежата, а не другите крайни потребители.

140 В това отношение преценката, че спорната допълнителна такса се събира в резултат от използването на мрежата, и преценката, че ползвателите на мрежата трябва да се разглеждат като крайни потребители, са фактически. Съдът обаче не следва, при липсата на каквото и да било твърдение за изопачаване, да проверява такива преценки.

141 Всъщност, видно от член 256, параграф 1, втора алинея ДФЕС и член 58, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз, жалбата е ограничена до правни въпроси. Поради това единствено Общият съд е компетентен да установява и преценява релевантните факти, както и да преценява доказателствата. Следователно преценката на тези факти и доказателства, освен в случай на тяхното изопачаване, не представлява правен въпрос,

който като такъв да подлежи на контрол от Съда при обжалване (решение от 4 март 2021 г., Комисия/Fútbol Club Barcelona, C-362/19 P, EU:C:2021:169, т. 46 и цитираната съдебна практика).

142 Второ, що се отнася до наличието на задължение за плащане в тежест на ползвателите на мрежата, от точки 85 и 87—89 от обжалваното съдебно решение е видно, че Общият съд е възприел изводите на Комисията, че решение BNetzA от 2011 г. налага на операторите на разпределителни мрежи задължение за събиране и прехвърляне на спорната допълнителна такса и предвижда постъпленията от тази допълнителна такса да се прехвърлят ежемесечно на различните оператори на преносни мрежи. От това той е заключил, че спорната допълнителна такса, въведена от административен орган с подзаконова мярка, е била задължителна за ползвателите на мрежата.

143 В случая, видно от фактическите констатации на Общия съд, които Съдът не следва да проверява, решение BNetzA от 2011 г. задължава операторите на разпределителни мрежи да събират спорната допълнителна такса от ползвателите на мрежата. С оглед на фактическите констатации на Общия съд в точки 12, 67 и 94 от обжалваното съдебно решение, които Съдът не следва да проверява, е безспорно и че това решение предвижда методиката, по която операторите на преносни мрежи всяка година да изчисляват размера на спорната допълнителна такса.

144 В светлината на съдебната практика, припомнена в точка 106 от настоящото решение, следва да се приеме, че произхождат от „ресурси на държава[та]“ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС сумите, събрани от задължителна такса, която, подобно на спорната допълнителна такса, е наложена с подзаконова мярка, посочваща субектите, били те и частноправни, на които е възложено събирането на таксата от длъжниците, съответно също посочени, и определяща методиката за изчисляване на размера на таксата и ежегодното ѝ адаптиране. По-специално, след като източникът на въпросната такса е подзаконова мярка, която задължава мрежовите оператори да я събират, не може да се твърди, че тази такса е резултат на обикновена практика.

145 В това отношение е без значение, че подзаконовата мярка предвижда само задължение за събиране на спорната допълнителна такса в тежест на мрежовите оператори, без изрично да установява в тежест на ползвателите на мрежата задължение за плащане на тази допълнителна такса. Всъщност полезното действие на законовото задължение за събиране на посочената допълнителна такса предполага по необходимост симетрично задължение за плащане на тази такса от съответните длъжници.

146 От изложеното следва също, че обстоятелството, че плащане като спорната допълнителна такса се събира на „междинно равнище“, без доставчиците на електроенергия да прехвърлят задължително електроенергия на крайните си клиенти, не е решаващ фактор за квалифицирането на тази допълнителна такса като задължителна такса или плащане по смисъла на съдебната практика, посочена в точка 105 от настоящото решение.

147 Освен това, доколкото дружествата Infineon извеждат довод от липсата на каквото и да било задължение за събиране на спорната допълнителна такса преди 2012 г., достатъчно е да се констатира, че както следва от точка 24 от настоящото решение, спорното решение се отнася само до периода от 1 януари 2012 г. до 31 декември 2013 г.

148 На трето място, що се отнася до компенсирането на разходите, дължащи се на спорното освобождаване, от една страна, Общият съд, позовавайки се на решение BNetzA от 2011 г., е възприел в точки 91, 92 и 95 от обжалваното съдебно решение направената от Комисията в спорното решение констатация, че механизмът на спорната допълнителна такса осигурява на мрежовите оператори пълна компенсация за понасяната от тях поради спорното освобождаване загуба на приходи, тъй като размерът на въпросната такса е съобразен с финансовите нужди, породени от това освобождаване.

149 Същевременно това, че предвидената в решение BNetzA от 2011 г. методика за изчисляване на размера на спорната допълнителна такса е трябвало да позволява да се покрият всички разходи, свързани със спорното освобождаване, е фактическа преценка на Общия съд, която в съответствие със съдебната практика, припомнена в точка 141 от настоящото решение, Съдът не следва, при липсата на каквото и да било твърдение за изопачаване, да проверява на етапа на обжалването.

150 От друга страна, що се отнася до дължащата се на несъстоятелност загуба на приходи, която икономически се понася от операторите на разпределителни мрежи, в точка 95 от обжалваното съдебно решение Общият съд е преценил, че такава загуба не е загуба на приходи по смисъла на въпросната схема, и то защото отношенията между мрежовите оператори и крайните длъжници на спорната допълнителна такса са частноправни отношения.

151 Видно от практиката на Съда обаче, фондове, които се финансират от въведени от законодателството на държава задължителни облагания и се управляват и разпределят в съответствие с това законодателство, може да се считат за „ресурси на държава[та]“ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС, дори да са управлявани от различни от публичния орган субекти (решения от 19 декември 2013 г., Association Vent De Colère! и др., C-262/12, EU:C:2013:851, т. 25, и от 15 май 2019 г., Achema и др., C-706/17, EU:C:2019:407, т. 54).

152 Следователно и доколкото такива субекти, подобно на мрежовите оператори, са задължени да събират процесните такси, обстоятелството, че отношенията между тези оператори и крайните длъжници на спорната допълнителна такса са частноправни отношения, не е пречка за извода, че средствата от тази допълнителна такса са ресурси на държавата. Същото важи и за обстоятелството, че в случай на несъстоятелност загубите на приходи, включително неплатените суми по спорната допълнителна такса, се понасят от посочените оператори. При всяко положение дружествата Infineon не са представили нито един довод, от който конкретно да следва, че е опорочена поради грешка при прилагане на правото преценката на Общия съд, че такива загуби не са загуба на приходи по смисъла на процесната схема.

153 На четвърто място, що се отнася до доводите на дружествата Infineon относно липсата на санкция или публична гаранция в случай на неплащане на въпросната допълнителна такса и факта, че държавата няма право да се разпорежда пряко със събраните суми, е достатъчно да се отбележи, че, в светлината на съдебната практика, цитирана в точка 106 от настоящото решение, тези обстоятелства не са строго необходими, за да се установи наличието на данък или друга задължителна такса, включваща използването на държавни ресурси.

154 С оглед на изложените съображения втората част от единственото основание, изтъкнато от Федерална република Германия, подкрепяна от дружествата Infineon, трябва да се отхвърли като неоснователна. Четвъртото оплакване от първото основание на дружествата Infineon е неотносимо, поради което това основание трябва да се отхвърли в неговата цялост.

По държавния контрол

– *Доводи на страните*

155 С третата част от единственото си основание Федерална република Германия по същество упреква Общия съд, че е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че е налице държавен контрол върху средствата от спорната допълнителна такса.

156 Комисията счита, че тази част е неоснователна и във всички случаи неотносима.

– *Съображения на Съда*

157 Както следва от съдебната практика, посочена в точки 104—108 от настоящото решение, наличието на данък, такса или други задължителни плащания съгласно националното законодателство, които се управляват и разпределят в съответствие с това законодателство, и наличието на държавен контрол върху въпросните суми, са два алтернативни критерия, позволяващи да се установят „ресурси на държава[та]“ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС.

158 В случая Общият съд е констатирал в точка 97 от обжалваното съдебно решение, че спорната допълнителна такса представлява парафискален налог или задължително плащане, предполагащо използването на „ресурси на държава[та]“ по смисъла на тази съдебна практика. Както следва от точки 127—154 от настоящото решение, Федерална република Германия не е успяла да докаже, че тази констатация на Общия съд е опорочена поради грешка при прилагане на правото.

159 Посочената констатация сама по себе си е достатъчна, за да се приеме, че процесната мярка е предоставена чрез „ресурси на държава[та]“ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС, без да е необходимо да се проверява дали съответните суми са били под държавен контрол.

160 Следователно третата част от единственото основание на Федерална република Германия е неотносима.

161 С оглед на всички изложени съображения твърденията по единственото основание, изтъкнато в подкрепа на жалбата по дело C-794/21 P, трябва да се отхвърлят изцяло като частично неотносими и частично неоснователни.

По второто основание по дело C-800/21 P

Доводи на страните

162 Дружествата Infineon твърдят, че Общият съд в няколко случая е изопачил фактите и националното право.

163 Първо, противно на твърденията в точки 12, 66, 93 и 99 от обжалваното съдебно решение, BNetzA не определяла размера на спорната допълнителна такса. Видно от съображения 61, 75 и 123 от спорното решение, тази такса се определяла от мрежовите оператори.

164 Второ, обратно на това, което Общият съд констатирал в точка 92 от обжалваното съдебно решение, BNetzA не налагала на операторите на преносни системи много подробна методика за изчисляване на тази допълнителна такса. В това отношение решение BNetzA от 2011 г. съдържало само твърде общи изисквания, както следвало от съображения 61, 75 и 123 от спорното решение.

165 Трето, противно на констатациите в точки 93, 99, 106 и сл. от обжалваното съдебно решение, загубите на приходи на мрежовите оператори, произтичащи от освобождаванията от мрежови такси, не били изцяло финансирани чрез спорната допълнителна такса. В това отношение Общият съд не взел предвид факта, че решението BNetzA от 2011 г. се отнася само до мерките за събиране по отношение на тези потребители на мрежата, които са обявени в несъстоятелност и не отговарят на условията за освобождаване от мрежовите такси. За сметка на това мрежовите оператори понасяли последиците от неплащането на спорната допълнителна такса от ползвателите на мрежата.

166 Четвърто, противно на приетото от Общия съд в точка 85 от обжалваното съдебно решение, мрежовите оператори не били длъжни да събират спорната допълнителна такса по силата на националното право. От една страна, решение BNetzA от 2011 г. било обявено за нищожно и не можело да произведе правно действие. От друга страна, съгласно националното право това решение не можело да породи никакво действие по отношение на ползвателите на мрежата.

167 Комисията счита, че твърденията по това основание следва да се отхвърлят като явно неоснователни.

Съображения на Съда

168 Както бе припомнено в точка 141 от настоящото решение, обжалването се ограничава само до правни въпроси. Тъй като само Общият съд е компетентен да установява и преценява относимите факти, както и да преценява доказателствата, преценката на тези факти и тези доказателства, освен в случай на тяхното изопачаване, не представлява правен въпрос, който да подлежи на контрол от Съда в рамките на производство по обжалване.

169 Следователно, що се отнася до извършваната в производството по обжалване проверка на изводите на Общия съд относно националното право, които в областта на държавните помощи представляват фактически изводи, Съдът е компетентен единствено да провери дали това право не е било изопачено (решения от 3 април 2014 г., Франция/Комисия, C-559/12 P, EU:C:2014:217, т. 79, и от 14 декември 2023 г., Комисия/Amazon.com и др.,

C-457/21 P, EU:C:2023:985, т. 20 и цитираната съдебна практика). Изопачаването трябва ясно да личи от материалите по делото, без да е необходимо да се извършва нова преценка на фактическите обстоятелства и на доказателствата (решение от 3 април 2014 г., Франция/Комисия, C-559/12 P, EU:C:2014:217, т. 80).

170 Освен това, когато твърди изопачаване на доказателствата от Общия съд, жалбоподателят трябва, съгласно член 256 ДФЕС, член 58, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз и член 168, параграф 1, буква г) от Процедурния правилник на Съда, да посочи точно доказателствата, които са изопачени, и да докаже грешките в анализа, които според него са довели Общия съд до това изопачаване (решения от 30 ноември 2016 г., Комисия/Франция и Orange, C-486/15 P, EU:C:2016:912, т. 99, и от 28 април 2022 г., Yieh United Steel/Комисия, C-79/20 P, EU:C:2022:305, т. 53).

171 В случая следва да се констатира, че макар с второто си основание да упрекват Общия съд, че в някои случаи изопачил националното право и фактите, дружествата Infineon все пак само повтарят изложените в точки 163—166 от настоящото решение твърдения. Без ни най-малко обяснение или доказателство те твърдят предполагаеми противоречия между твърденията на Общия съд и тези, които се съдържат в обжалваното решение, или съдържанието на решението на BNetzA от 2011 г. Толкова неясни твърдения не са достатъчни, за да се установи наличието на изопачаване.

172 От това следва, че твърденията по второто основание, изтъкнато в подкрепа на жалбата по дело C-800/21 P, трябва да се отхвърлят като явно неоснователни.

173 Ето защо, след като са отхвърлени всички основания, изтъкнати в подкрепа на главните жалби по дела C-790/21 P и C-791/21 P, тези жалби трябва да се отхвърлят изцяло.

По съдебните разноски

174 Съгласно член 184, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда, когато жалбата е неоснователна, Съдът се произнася по съдебните разноски. Член 138, параграфи 1 и 2 от този правилник, приложим по силата на член 184, параграф 1 от същия към производството по обжалване на съдебни актове на Общия съд, гласи, че загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане, и че когато има няколко загубили делото страни, Съдът взема решение по разпределянето на съдебните разноски.

175 В случая и Федерална република Германия и дружествата Infineon са загубили делото по всички искания, изложени съответно в главната жалба по дело C-794/21 P и в главната жалба по дело C-800/21 P, докато Комисията е загубила делото по всички искания в насрещните жалби по тези дела.

176 При това положение Общият съд счита за справедливо с оглед на обстоятелствата по делото всяка от страните да понесе направените от нея съдебни разноски.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

1) Отхвърля главните и насрещните жалби.

2) Федерална република Германия, Infineon Technologies Dresden GmbH & Co. KG, Infineon Technologies AG и Европейската комисия понасят направените от тях съдебни разноски.

Подписи